

ment si *Tetuà* és fill d'una proporció que diu *volcán: volcà* o *capitán: capità*: : *Tetuán: Tetuà*, llavors és evident que aquesta forma *Tetuà* és un castellanisme, ço és una forma a la qual hem pervingut per la intervenció de l'espanyol.

Tenint el català noms ben catalans terminats en *n* (*son, Ramon, pregon, gran*, etc.), és clar que pot perfectament admetre un mot com *Tetuan* o *Xexuan*, com admet *Berlín, Dublín, Ceilan*, etc.

¿És –pregunta el senyor J. V.– que hem d'escriure Berlí, Dublí, Ceilà, etc? I dient-se *Joan*, signa la seva carta *Joà*.

Ⓔ B 361 ENDREÇA] om. B

Ⓥ 1 *En efecte*, | om. B | és] És B | «El» B || 2 «*Veü*» «*Veü de Catalunya*» B || 8 *l'espanyol*] el castellà B || 11 *espanyols*] castellans B || 12 *si*] perquè B || 14-15 *de l'espanyol*] del castellà B

Ⓕ 1-2 Casas-Carbó (1924)

Ⓝ 1-2 *L'endemà* [Rovira i Virgili] (1925a) s'afanyava a coincidir-hi en aquest aspecte.

666

4 VI 1925

En català antic es troben a vegades mots que un pensa que, si no haguessin desaparegut, haurien pogut servir per a designar objectes moderns als quals donem avui noms forasters. I un està llavors temptat de proposar-ne l'admissió canviant-ne adequadament el significat per tal d'emprar-los com a substituïts d'aquells mots forasters.

Per exemple: En català antic existeix el mot *bústia*, que és segurament emparentat amb el francès *boîte*. *Boîte*, abans *boiste*, té en provençal el seu corresponent *boista*; però en provençal, al costat de *boista*, existeix *bóstia*, del qual és una variant *bústia*. I el mot *bústia* significa en català antic *boîte*: els exemples que en tenim aplegats no donen lloc a dubte sobre aquesta significació del mot *bústia*. Ara bé, la *boîte* en què els correus duïen les lletres, documents, etc., era designada pel mot *bústia*, i àdhuc és amb aquesta significació que trobem més freqüentment usat aquest mot en català antic. («E com lo correu hagué meses les lletres en la *bústia*...»; «E com lo correu fo adormit, ella li feu traure la letra de la *bústia* e féu-la legir...»). I un no es pot, llavors, estar de demanar-se si el mot que servia per a designar la *boîte* on els antics correus portaven les cartes, no podria servir per a designar la *boîte* fixa on depositem avui les cartes a correus (*la boîte aux lettres*).

No és que proposem l'admissió immediata de *bústia* amb aquesta significació. Ens en guardarem prou: s'ha d'anar molt amb compte a proposar